

Ik wil niet dat het november wordt!

Adrie Koops

Ik wil niet dat het november wordt!

Ik wil niet dat het november wordt!

© 2016 Adrie Koops

ISBN: 9789402150209

Dit is een uitgave via *Brave New Books*

Derde herziene druk: februari 2020

Foto's: © auteur

De geciteerde Bijbelteksten komen uit Het Boek (Jongbloed, 1987).

© Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enigerlei wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen of op enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de auteur.

Ik wil niet dat het november wordt!

Kampen, mei 2016

Als ik mijn leven helemaal zou willen beschrijven heb ik wel meer dan één boek nodig. Dit boek bevat slechts een paar uitgelichte delen van mijn leven, waarin telkens een “ik wil niet dat...” een grote rol heeft gespeeld.

Gebeurtenissen, die mijn denken en gedrag hevig hebben beïnvloed. En nog komen in bepaalde situaties herinneringen en bijbehorende oude gevoelens naar boven, die mij -als ik niet oppas- weer doen reageren zoals ik destijds ook reageerde. Dat wil ik niet langer.

Het wordt hoog tijd om daar mee af te rekenen, omdat die oude reacties mezelf en anderen geen goed doen. Ik ben er van overtuigd dat het schrijven hierover voor mij goed is om te komen tot inzicht en herstel, maar ook voor andere mensen, die soms nog zo tegen hun eigen verleden aanlopen.

Het is de bedoeling dat het herinneringen oproept bij de lezer, waar de eigen pijn nog kan liggen uit het verleden. Het boek heeft een open eind, omdat het leven van alledag voor mij nog steeds “Werk in uitvoering”. betekent. Mijn eigen pijn onder ogen zien en de wegen vinden, die tot herstel leiden.

Moge de lezer met dit boek inzicht krijgen in waar het **IK WIL NIET DAT** ook nog een rol speelt in zijn of haar leven.

Adrie Koops.

Geboorte

De jonge vrouw op het bed in de kraamkliniek schreeuwt het uit. Het is haar eerste kind, dat zometeen geboren gaat worden. Het is allemaal zo nieuw voor haar. Ze is angstig, want het is verwarrend en ook erg pijnlijk. Het zweet parelt op haar voorhoofd.

Ze wil deze pijn en angst graag vermijden, maar ze kan er niet omheen. Het kind móet komen! Ze weet het. Sinds vanmorgen, alweer vier uur geleden, kwamen de eerste weeën. Het sein, dat aangaf niet om deze bevalling heen te kunnen. Van horen zeggen, uit boeken en van internet gehaald, wist ze hoe dat zou gaan gebeuren.

Vanaf het moment van weten zwanger te zijn tot vanmorgen, was er die gelukzalige wetenschap dat er in alle rust iets heel moois binnenin haar aan het groeien was. Veilig binnenin. Je zou haast wensen dat het altijd zo zou blijven. Nou ja, in alle rust? Het kind liet steeds vaker merken duidelijk aanwezig te zijn, daar binnen in haar. Alsof het wilde zeggen: "Ik wil er nu wel eens uit!"

De laatste week had ze al een paar keer verzucht dat het kind nu wel komen mocht. Het viel niet mee, die steeds zwaarder wordende last te dragen. Rugpijn bij het zitten, kortademigheid tijdens het trappen lopen, ongemakkelijk fietsen, steeds vaker naar de WC moeten, niet goed meer kunnen liggen en slapen. Het waren van die ongemakken, die steeds zwaarder gingen wegen.

Geregeld had ze haar hand op haar bollende buik gelegd, in de geruststellende wetenschap dat het kind daar veilig zat. Maar ook wetend, dat wat daar groeide, er op een dag uit zou moeten. Niet dat ze dat zo graag wilde. Eigenlijk wel, maar ook weer niet. Wat haar betreft zou het nog niet hoeven, die geboorte, gezien alle verhalen daarover.

Alle moeders in haar wijde omgeving en haar eigen moeder hadden zo hun ervaringen met haar gedeeld. Verhalen van vlotte bevallingen tot urenlange kwellingen of nog erger. Tussen vrees en blijdschap, soms heen en weer geslingerd door allerlei emoties, wachtte ze maar af, hoe alles zou gaan verlopen. Eens. Nu is de tijd gekomen. *Er is geen weg meer terug.*

De natuur gaat z'n gang.

“Ja, goed zo! Pérsen! Het is er bijna!”

Ze schreeuwt het nog eens uit van spanning en inspanning, van pijn, vertwijfeling, hoop en vrees. Dan is daar die bevrijding. Ze laat zich doodop terug vallen in haar kussens, terwijl ze vaag verneemt dat zorgzame handen haar kind aannemen.

Wát een onderneming voor een vrouw om zó een kind ter wereld te moeten brengen. Ze zou het graag binnenin zich willen houden. Veilig en beschermd. Toch ook zo graag wilde ze haar kind geboren laten worden, om het te zien, vast te houden. Alle liefde en aandacht te geven. Te koesteren en te voeden. Dat vasthouden komt gelukkig zo.

Maar wat hoort ze daar voor het eerst? Een gehuil, een jammerklacht van haar net geboren mensenkind. Een reactie op een urenlange, niet gewenste martelgang? Het kind. Had het geboren willen worden? Het zat zo heerlijk geborgen in de moederschoot. Wiegde mee bij het lopen. Schopte eens goed van zich af; rekte zich eens goed uit. Sliep in de warmte van haar moederlijf. Onaantastbaar, van alles voorzien.

Maar sinds vanmorgen ging alles anders. Werd er van binnenuit druk uitgeoefend op het tere lijfje. Moest het door een te nauwe opening geperst en dat druiste in tegen alles wat hiervoor aan veiligheid, warmte en aandacht beleefd werd.

Niet te begrijpen, niet te bevatten voor het kind.

Misschien is het daarom wel dat niemand zich z'n geboortetrauma kan herinneren. Eén ding lijkt me wel zeker: een kind wil niet graag geboren worden. Het zit zo veilig en beschermd, maar komt nu in een totaal andere, dreigende omgeving. Een letterlijk koude wereld.

Daar zijn diepgaande studies over gemaakt en verhandelingen over geschreven. Geboren worden in een wereld, die vroeg of laat zal teleurstellen en verwonden. Afgezien van de mooie dingen, die het leven de moeite waard zullen maken. Dat hoop je toch voor je kind, daar werk je als ouders toch graag aan mee. Maar zelfs al hebben sommige mensen alle geluk van de wereld, dan nog geldt voor iedereen: geboren worden om uiteindelijk weer te sterven. Zo paradoxaal. Want ergens diep in de mens zit de drang om te willen (blijven) leven. LEVEN en willen OVERLEVEN liggen soms zo dicht bij elkaar.

Mijn geboorte

Op het eenvoudige geboortekaartje, dat mijn ouders lieten drukken een paar dagen na mijn geboorte, staat in zwierige, zwarte drukletters vermeld:

Op 8 mei 1951 hebben we nog een Zoon mogen ontvangen en we noemen hem: Adriaan Johannes.

En daarbij nog wat gegevens, die voor de ontvangers van het kaartje interessant en van belang zouden kunnen zijn. Ja, zo ging dat in die tijd: Zoon met een hoofdletter! Maar die naam daarna, die had, achteraf vernomen, wel heel wat voeten in aarde.

Volgens mijn moeder, die mij dat vertelde toen mijn vader al jaren niet meer leefde, was hij niet zo enthousiast geweest bij de aankondiging dat ze voor de derde keer zwanger was geworden. Daar was een aantal redenen voor, die ik hier niet zal benoemen. Zodoende werd het vaststellen van een geschikte naam voor “het kind” dat zou komen, steeds uitgesteld.

In 1951 deed men nog niet aan echografie, om te laten zien wat daar binnen in de moederbuik aan het groeien was, zodat vaak ook het geslacht van het kind al geweten kon worden. Het zou een verrassing zijn of het dit keer weer een jongen – de derde- of misschien zelfs een meisje zou blijken te zijn. Aangezien alle kenmerken van een jongen aanwezig waren, toen men mij eindelijk bij daglicht kon bekijken, moest er nog ijverig naar een jongensnaam gezocht worden. Daar was het vóór mijn geboorte nog niet van gekomen, zo vertelde mijn moeder mij jaren later.

Gelukkig kwam een dag later aan mijn naamloos bestaan een eind, toen uiteindelijk de gezinsverzorgster opperde dat Adriaan wel een mooie jongensnaam zou kunnen zijn. Uiteraard volgde toen de gedachtegang van mijn ouders welk familielid daar dan bij paste. Gelukkig bleek de zus van mijn vader Arendina te heten, dus het probleem van vernoemen was ook weer opgelost.